

Dan ineens treedt de krijgsman naar voren; hij strekt de arm: „Laat af” Het woord is een zilte druppel in het vuur van haat. En hij-zelf vat het hout en doet de man opstaan. In zijn klamme handen parelt zweet, en zijn wapenkleed is ondragelijk zwaar. Verder gaat het langs de wegen. Het hoofd door het schrijnend hout is diep gebogen: de handen die nauwelijks de moeder ten laatste male kunnen betasten. Zelfs de doek, doorweekt van zweet, brengt geen verlichting meer. Het is de honderdman, als droeg hij ook een kruis. En lang nog is de weg....

Ze hebben hem nu geklonken. Dof was de slag der hamers. En spons en drank werd hem gereikt. De krijgsknechten hebben de weenende vrouwen teruggedrongen, en staan nu stram te wachten op het einde. De honderdman heeft het hoofd geheven; zijn oogen branden.... de voeten bloeddoorboord, de armen wijdgestrekt. Nog eenmaal openen zich die oogen, waarin de wereld rust. Hij kan de zijne niet meer wenden, het zwaard ontvalt zijn hand.... die blik, die hem verschroeit. En het al is vergeten: zijn huis, zijn vrouw, zijn paradeerende zonen, want diep uit zijn ziel welt op die klank, in felle worsteling geboren: „Ja, deze was de Man Gods....”

Hij voelt zich naakt. Maar in hem is het leven ontloken, gelijk een jonge bloem. Terwijl toch Zijn lichaam nederhangt, ontzield.

